

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **R. S.**
zastoupen JUDr. Miluší Kulhavou, advokátkou
sídlem Sladovnická 274/16, 792 01 Bruntál

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023 č. j. MSK 74949/2023, o dopravním
přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 3. 2023, jímž byl žalobce uznán vinným z

přestupku spáchaného na úseku provozu na pozemních komunikacích; konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v držení hovorového zařízení v ruce za jízdy. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojených správních spisů vzal krajský soud za prokázány následující skutečnosti.
3. Z formuláře o oznámení přestupku ze dne 3. 10. 2022 se podává, že žalobce téhož dne kolem 15:05 hodin na tam specifikovaném místě držel za jízdy hovorové zařízení. V oznámení figuruje i vyjádření žalobce poukazující na skutečnost, že „v uvedeném čase netelefonoval, ani nezasílal SMS zprávy, tudíž neměl důvod přístroj držet“.
4. V úředním záznamu ze dne 3. 10. 2022 popisuje zasahující policista skutkový děj tak, že prováděl kontrolu bezpečnosti silničního provozu zaměřenou na používání hovorových či záznamových zařízení během jízdy a spatřil vozidlo, jehož řidič za jízdy ve své pravé ruce držel hovorové zařízení (černý obdélníkový smartphone). Viditelnost byla dobrá, výhled na dopravní situaci také, počasí příznivé.
5. Dne 4. 10. 2022 oznámil příslušný orgán Policie České republiky správnímu orgánu prvního stupně předmětný přestupek, jakož i osobu podezřelého (žalobce).
6. Dne 26. 10. 2022 správní orgán prvního stupně zahájil řízení o přestupku s žalobcem a tohoto předvolal k ústnímu jednání.
7. Žalobce byl ve věci vyslechnut v procesním postavení obviněného dne 21. 11. 2022, přičemž se odmítl k věci vyjádřit a po seznámení s obsahem spisové dokumentace k této nevznesl žádných námitek.
8. Dne 12. 12. 2022 byl ve věci slyšen jako svědek zasahující policista M. J., jenž nejprve spontánně vypověděl, že s kolegou K. vykonával službu zaměřenou na přestupky držení telefonního zařízení; se služebním vozidlem stáli tam, kde většinou stojí, neboť je tam „krásný výhled na řidiče s telefonem“. Viděli řidiče, jenž v pravé ruce držel telefon černé barvy, na němž se rozjedli a provedli relevantní úkony. Řidič s přestupkem nesouhlasil, choval se slušně a spolupracoval. K dotazům správního orgánu svědek upřesnil, že impulsem k silniční kontrole byla skutečnost, že policisté viděli samotné držení telefonu, viditelnost i počasí bylo dobré, vozidlo řidiče viděli z bočního pohledu, průjezd nezastínilo žádné jiné vozidlo, „bylo krásně vidět, že řidič drží v ruce telefon“. Svědek si nebyl vědom, zda byl ve věci pořízen kamerový či zvukový záznam; vzdálenost, na níž viděl řidiče, svědek odhadl na 10-15 m, přičemž popsal, že řidič měl levou ruku na volantu a v pravé ruce držel telefon v úrovni hrudníku. Žalobce byl svědeckému výslechu přítomen, k věci se nevyjádřil, svědkovi nekladal žádné otázky.
9. Dne 16. 2. 2023 byl ve věci slyšen jako svědek zasahující policista P.K., jenž nejprve spontánně vypověděl, že s kolegou J. ve služebním vozidlem měli přímý výhled na dopravní

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

situaci a zaměřili se na používání mobilních telefonů. Uviděli řidiče, jenž za jízdy v pravé ruce držel černý obdélníkový přístroj v oblasti cca volantu, řidiče pozorovali zhruba ze vzdálenosti 10 m, viděli jej z pohledu svědka kolmo k silnici, tedy „z boku“, telefon držel v pravé ruce. Svědek si nevzpomněl, zda byl ve věci pořízen kamerový záznam. Žalobce byl svědeckému výslechu přítomen, k věci se nevyjádřil, svědkovi nekladal žádné otázky.

10. Součástí správního spisu představuje mj. i výpis z evidenční karty řidiče čítající ke dni 31. 10. 2022 celkem 21 záznamů o přestupcích.
11. Dne 2. 3. 2022 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o dopravním přestupku žalobce, jež žalobce napadl odvoláním, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Obsah žaloby

12. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2023 včasnou žalobu, v níž má za to, že se žalovaný řádně nevypořádal s provedeným dokazováním.
13. V konkrétnostech polemizuje s tím, zda nemohlo dojít k záměně s jiným předmětem, přičemž předmět, jež žalobce v rukou nebyl náležitě specifikován. Policisté též neprověřili žalobcům telefonní přístroj za účelem zjištění, zda žalobce telefonoval či nepsal SMS zprávy.
14. Žalobce poukazuje na skutečnost, že jediným důkazním prostředkem ve věci byla výpověď zasahujících policistů, tedy výpověď členů státní složky, s čímž nesouhlasí vzhledem k tomu, že je to stát, který má prokázat spáchání přestupku. Takový důkaz považuje za nedostatečný, přičemž policisté ve věci nezajistili další důkazní materiál.
15. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, alternativně pak upuštění od potrestání.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné; v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Provedené důkazy ve věci měl za dostačující, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce byl v průběhu správního řízení zcela pasivní a nevyužil například možnosti klást svědkům otázky.
18. Žalovaný též doplnil, že jakékoliv prověřování telefonního přístroje žalobce je ve věci zbytečné, neboť by nemohlo potvrdit ani vyvrátit otázku, zda žalobce přístroj v ruce držel či nikoliv.
19. Argument, že policisté jsou součástí státních složek, tudíž je jejich výpověď nedostatečná k prokázání přestupku, shledal absurdním.

V. Posouzení věci krajským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
22. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.
23. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
24. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
25. Stěžejní námitky žalobce se týkají prokázání skutkového stavu, ze kterého vycházely správní orgány.
26. V posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, a to verze předkládaná svědeckými výpověďmi zasahujících policistů vypovídajícími, že viděli žalobce za jízdy držet v pravé ruce mobilní telefon, a verze druhá stojící na výpovědi žalobce tvrdícího, že za jízdy netelefonoval, respektive nepsal SMS zprávy, tudíž neměl důvod telefonní přístroj držet. Jiné přímé důkazy o sporném jednání žalobce, než je výpověď policistů, resp. listin pocházející od policejního orgánu (oznámení přestupku, úřední záznam), v přestupkovém řízení provedeny nebyly.
27. Žalobce nezpochybňuje, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Sporné je, zda žalobce při této jízdě držel v ruce mobilní telefon a zda tuto skutečnost policisté vůbec mohli vidět.
28. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujících policistů se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013–27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat. V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným.
29. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které držení hovorového zařízení za jízdy, jak je tomu v souzené věci, nepochybně patří, takový důkaz zpravidla

postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.

30. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.
31. V přezkoumávané věci oba policisté zcela konzistentně vypověděli o průběhu silniční kontroly zaměřené právě na držení telefonních zařízení (srovnej body 8 a 9 narativní části tohoto rozsudku). Shodli se na impulsu kontroly žalobce, místě, odkud jej zpozorovali, výhledových poměrech i vzdálenosti (10 m, resp. 10-15 m), na úhlu pohledu (pozorovali z bočního pohledu, resp. kolmo k autu řidiče, tzv. z boku), tvaru, barvě a typu mobilního telefonu, ruce, v níž žalobce přístroj držel. Shodně vypověděli vlastně i o pozici telefonu (na úrovni hrudníku, resp. cca v oblasti volantu).
32. Dle názoru krajského soudu konkrétní výpovědi policistů neobsahují žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky, pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Z výpovědí zasahujících policistů je nad veškerou pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce, barvě, tvaru, typu a ruce, ve které měl být tento žalobcem držen (nelze proto přisvědčit ani žalobní námitce stran absence dostatečné specifikace mobilního zařízení). Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno.
33. V posuzovaném případě krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.
34. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých

výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních orgánů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).

35. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnost svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.
36. Namítá-li žalobce neprovedení dalších důkazů, konkrétně prověření jeho mobilního telefonu, lze toliko uvést, že vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil, přičemž povětrnostní podmínky i výhledové poměry policistů byly dobré, a nevznikly tak žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným. Ostatně prověření skutečnosti, zda žalobce v danou chvíli uskutečnil telefonní hovor či napsal/odeslal/přijal textovou zprávu není z hlediska projednávaného přestupku relevantní. Z prostého jazykového i gramatického výkladu aplikovaného ustanovení zákona o silničním provozu se podává, že žalobci přičítané přestupkové jednání spočívá v pouhém držení mobilního telefonu.
37. Neprovedení navrhovaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) lze totiž ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Na základě výše uvedených okolností se tak prověření mobilního telefonu žalobce jeví krajskému soudu s za stávající důkazní situace za zcela nadbytečným, resp. nezpůsobilým prokázat či vyvrátit přestupkové jednání žalobce.
38. V daném kontextu krajský soud připomíná, že pokud má žalobce za to, že jiné, než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost

prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84).

39. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal tak, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu, oznámení přestupku a videozáznamu), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem po dostatečně trvající časový interval a z bezprostřední vzdálenosti, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.
40. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací praxe i ustálené judikatury správních soudů známo, že přestupci může být přestupek spočívající v držení hovorového zařízení, jakožto přestupek pozorovatelný pouhým okem, přičítán toliko na základě hodnověrné výpovědi zasahujících policistů, kteří ve správním řízení vystupují v postavení svědka, zejména za situace, kdy neexistuje kamerový záznam o daném přestupkovém ději.
41. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly jeho vině. Na uvedeném nemůže ničeho

změnit ani úvaha žalobce o tom, že policisté, jakožto státní složka, jsou je jejich výpověď nedostatečná.

42. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Námitky žalobce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu v souzené věci neobstojí. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.
43. Pro úplnost krajský soud k části vyjádření žalovaného poukazujícím na pasivitu žalobce ve správním řízení doplňuje, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019 - 42, přihlídnout mimo jiné i k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí. Byl-li účastník správního řízení zcela pasivní, nelze očekávat, že se správní orgány budou podrobně z vlastní iniciativy zabývat všemi myslitelnými aspekty projednávané věci. Žalobce byl v souzené věci řádně vyrozuměn o všech předpokládaných úkonech, ústních jednání se osobně účastnil, přičemž nikterak nevyužil možnosti klást svědkům otázky či navrhnout doplnění dokazování. Sám ve věci nevypovídal. Se spisovým materiálem byl řádně seznámen, přičemž avizované vyjádření ve věci v dohodnuté lhůtě nedodal (srov. protokol o ústním jednání ze dne 16. 2. 2023).
44. Podle názoru zdejšího soudu nejsou dány pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.
45. Toliko nad rámec se krajský soud vyjadřuje k alternativně formulovanému žalobnímu petitu, jenž pro případ nevyhovění žalobě navrhl upustit od potrestání. Soudní řád správního soudu v přezkumném řízení rozhodnutí správních orgánů o přestupcích nedává možnost od potrestání upustit. V úvahu připadá toliko aplikace § 78 odst. 2 s.r.s. předpokládající moderační právo soudu. Konkrétní výše sankce je nicméně věcí správního uvážení. Správní orgán prvního stupně v souzené věci ve svém rozhodnutí odůvodnil výši uložené sankce poukazem na její zákonné limity, přičemž zohlednil i záznamy žalobce v jeho evidenční kartě řidiče, a správní trest uložil v horní polovině zákonné sazby oscilující od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Uložený správní trest považoval za adekvátní i žalovaný, přičemž ani krajský soud neshledává výši uložené pokuty nikterak nepřiměřenou a odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se sankce má za přezkoumatelně odůvodněné. Závěrem krajský soud podotýká, že nelze ani uvažovat o uplatnění důvodů podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, neboť okolnosti přestupku žalobce nedosahují takového významu, že by zakládaly potřebu úvahy správních orgánů o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se o standardní případ přestupkového jednání postihovaného konkrétními ustanoveními zákona o silničním provozu.

VI. Závěr a náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

46. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
47. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 29. listopadu 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně